

3.3.2016

הודעה לעיתונות

STRATA

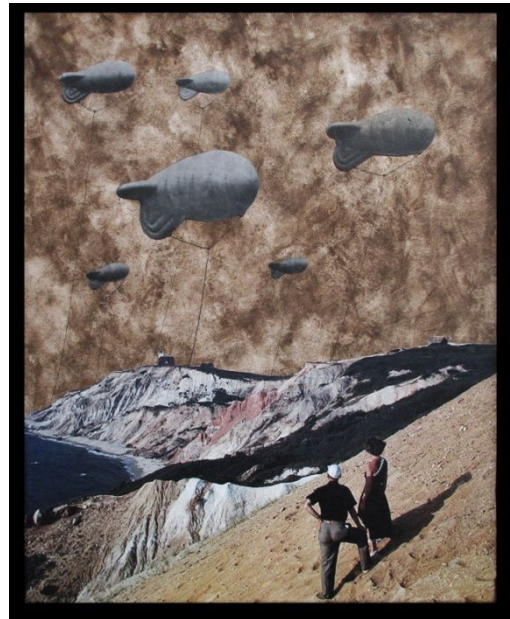
חברט שטיגהורסט, ז'וזף יוסף יעקב דדון, נזקאת אקיג'י ושחר מרקוס

אוצרת: דורית גור אריה

כמו בשאלה מיחידה ארכיאולוגית מרפרפת התערוכה במערך של חיבורים או משטחים תוך שהיא לוקחת את החופש להתבונן בחלקיקים ובשברים בלי ניסיון או הצורך להרכיבם לתוך מערך לוגי כלשהו. התערוכה מציעה להתבונן בתחביר שיש בו מן הקולז'איות מבעד לסדקים והרווחים שבין המציאותי והפנטסטי, הרליגוזי והמחולן, האירוני והטרגי, המענג והמכאיב, בין אם הוא מופע חד פעמי או נרטיב מתפשט.

עבודותיו של **רוברט שטיגהורסט** נוגעות בדברים העתידים לבוא, אסונות ואירועים בקנה מידה אפוקליפטי, ועם זאת מתרחקות התימות שנוגעות במופלא והגרנדיוזי מן הספקטקולארי. הבחירה בקולאז', מדיום המותיר מקום לחוסר וודאות, תכונה ששום מעשה ראויה לא מסוגל לחיות איתה, מאפשרת לחולל מערך תחבירי חדש. שטיגהורסט משתמש במאגר אינסופי של דימויים, וכמו בריקולאר בונה משמעויות חדשות ממשפטים שהתקיימו בהקשר אחר לגמרי. הוא מנסה לאפס את המציאות שבתוכה התקיימו הדימויים הללו ולתת להם פרספקטיבה חדשה ורעננה. זו שיטת הכלאה שיוצרת חלל שלישי בו אמיתות מקובלות מתערערות או מאושררות מחדש, מקום שהדינאמיקה האסוציאטיבית שלו אינה ברורה לגמרי. המצב המעורער הזה משתקף פעם אחר פעם בקומפוזיציות של העבודות, בהם הוא חותר 'לאתחל

מחדש' את הדמיון, מעשה חיוני בעידן שבו תכונה אנושית זו נכחדת באופן שיטתי בידי ספקטקלים המסמאים את העין.

הרחק מעבודותיו המאז'וריות יותר בסוגי מדיה כקולנוע או וידיאו, שבזכותן נודע ברבים, שואב **ז'וזף יוסף יעקב דדון** באחרונה אנרגיה מן האמנות ה"ענייה" של הרישום ויצוגו הצילומי. מחברות וסדרות

של ניירות חושפות ניסוחים מושגיים מורכבים בחומרי גלם פשוטים ובחפצים חסרי חשיבות לכאורה, ובה בעת בולטת ההקפדה בבחירת המצע להדפסה על ניירות איכותיים ביותר. מקטע של דימוי רודף את משנהו, דימויים מקופלים בתנוחות שונות וכתמים מימיים מתפוצצים ונמרחים על הנייר. גוונים כמו אנטרוטפים, כשרידי אסון גרעיני מונחים לצד ספרות ומספרים. חלקם של המספרים מתוארך בהתייחס למציאות הממשית, כמו יומן מלחמה שנרשם בהינף יד ספונטני ואינטנסיבי במהלך מבצע בעזה, ובעבודות אחרות מנייה של זמן בתאריכים

דמיוניים- וכולן חושפות שיעתוק כמעט בולימי. בסדרה בת 233 תצלומים המלווים בהקרנות אנימציה בשם האביב הערבי (2013) ערך דדון אינספור ציורים מתמטיים של דימוי פיתות שחורות ולבנות. סדר ואקראיות, היברידיות ודקונסטרוקציה מוצפנים בקודים בין הלשוני לחזותי. במשחקי עגבניות (2015) פיטות גזרות של גומי שחור, כמטח תעשייתי של חממה, הופכים לדיסקוס הנמתח ונחתך כמו בתנוחות מיניות בקומפוזיציות שונות יחד עם העגבניות הסמוקות. זהו משחק רב שכבתי בשחור אדום, נא ושרוף והוא געגוע של חומר שנשלף ומבקש לשוב למקומו.

פעולות טקסיות וסגפניות, סמליות ומטאפיזיות, על פי רוב בסביבות מדבריות של נוף-קדומים מאפיינים את עבודתם של שחר מרקוס ונזקאת אקיג'י העובדים בשנים האחרונות יחד במופעי פרפורמנס וסרטי וידאו. עבודותיהם מעלות שאלות על תרבות ודת, מרחב וזמן, באמצעות הכלאות בין זכרונות קולקטיביים ומסורות דתיות לבין החוויה החד-פעמית, הגופנית והארעית, המעוגנת בכאן-ועכשיו. זוגיות אמנותית זו מחדדת את יחסי תלות אדם למקום; אדם לאדם, הבאה לידי ביטוי בכוחות משיכה ודחייה, חיוניות ונחמה השזורות בהרס וכליה, אחדות ניגודים שבה המוות מתגלה כשווה-ערך לחיים. מים ומלח הם אלמנטים מרכזיים בסרטם ארוחת מלח (3:16 דקות, 2012) שבו הם צפים במי ים המלח ומשביעים את רעבונם בסעודת מלכים מתישה על פני הים. באלמנטים אלה, החיוניים לקיום האנושי, דובקת בעבודתם עודפות של חיים ומוות, כאשר חגיגת הזלילה עד קצה גבול הקיבולת מצטיירת כמקבילה פרוורטית לסעודה האחרונה. במאובנים (12:49 דקות, 2014) נראים

מרקוס ואקיג'י כשהם פועלים בנוף שומם ליד בקאמפהאוזן הלידה לידיה בזאארברוקן, גרמניה. במאמץ גופני ניכר הם כמו שותלים ומקימים לתחייה חלקיקי אדמה – ובה בעת, למעשה, קוברים אותה מחדש. בחלקו השני של הסרט, שוכבים על מיטת-מנוחה המתכסה את את בתוצר עמלם: אדמה שחורה. בתוך כך עולה על הדעת המחיר הכבד והעגום שגובה הטבע מן האדם המנצלו לדעת, בדמות אקט אכזרי ואלים של קבורה בחיים.

BOTSCHAFT DES
STAATES ISRAEL

מוזיאון
petach tikva
פתח תקוה
museum
לאמנות
of art

